

KOUZELNÉ BATŮŽKY

1. Jak to všechno začalo

Co vám budu povídat... Barbora a Antonín. Obyčejné děti z města, které chodily do školy, jen je to moc nebavilo. Hráli doma hry nebo se občas potkali venku s kamarády. Prostě normální děti s běžnými starostmi a radostmi.

Třeba jako toho dne... Za týden měla končit škola a všichni mysleli už jen na to, aby začaly prázdniny. Dokonce i učitelé v rámci matematiky dávali úkoly typu „spočítejte, za kolik hodin začnou prázdniny“, snad aby průběžně zkontrolovali, že se v tomto směru také dočkají vytouženého volna.

Když škola skončila, Barbora (nebo vlastně Bára, jak si raději říkala) spěchala k bráně, protože ji tam čekal bráška a měli jít společně domů. Jasně, není to jako jít s kamarádkou do parku a probírat nadšeně všemožné novinky a rozebírat, kdo co zase prováděl ve škole, ale pořád lepší jít domů s mladším bráchou než úplně sama. Alespoň proberou, co se jim včera podařilo ve hrách, které hrají, a co vyzkouší dneska. Nebo si dají pro změnu challenge v malování oblíbených postav ze hry?!

A tak vyrazili domů známou cestou kolem parku a stěžovali si na přetěžké aktovky, které musí vláčet na zádech.

„...jenže kromě pěti velkých sešitů a pěti učebnic musím táhnout ještě atlas do zeměpisu, přidej k tomu pouzdro s tužkami a pastelkami, lahev s vodou, svačinu, klíče, kapesníky...“ vzpomínala Barbora, co všechno vlastně nese. *„Máma tu aktovku včera měla deset minut na zádech, když jsme byli v obchodě nakoupit, a žasla, jak ji z toho začala bolet záda a ramena.“*

Zrovna když byli uprostřed sporu, kdo to má nejtěžší, zaslechli někde z okraje parku zděšené mňoukání. Jako by nějaká kočka volala o pomoc. Chudinka. Že by uvízla na stromě? A protože oba měli kočky velmi rádi, hned se vydali za hlasem zjistit, copak se to stalo. Třeba by mohli dokonce pomoci.

A bylo to horší, než se prve zdálo. Ano, byla tam kočička na stromě. Ale nevolala o pomoc, protože uvízla. Na to jsou kočky příliš chytré a šikovné. Mňoukala strachy, protože pod stromem stál nějaký kluk a házel po ní kameny a ošklivě jí nadával.

„Tumáš, ty potvoro!“ Teda, říkal i mnohem horší slova, ale fuj – kdo by to opakoval.

Sourozenci to rozhodně nechtěli nechat být. Co je tohle za příšerné chování?!

„Okamžitě tu kočku nech! Zbláznil ses?!“ volala Barbora.

„Vždyť jí ublížíš, ty pako!“ přidal se Tonda a už taky viděl, že kočka to minimálně jednou kamenem schytala a má nějaké zranění. Snad to není moc vážné.

„Co je vám do toho?! Vypadněte odsud!“ vyštěkl na ně ten cizí kluk. *„To je moje věc, co dělám, nic vám do toho není! A padejte, nebo taky dostanete šutrem!“*

Výhodou toho, když jste dva, je, že máte najednou větší odvahu, než kdybyste proti takovému lumpovi stáli sami. To by jednoho opravdu zastrašilo, když mu někdo začne vyhrožovat. Naštěstí Bára s Toníkem věděli, že v tom nejsou sami a že bojují za správnou věc. Té kočce je potřeba pomoci.

Bára si vzpomněla, co jí radili rodiče, a v mžiku vytáhla telefon, zapnula nahrávání videa a pevně prohlásila, aby to bylo na záznamu dobře slyšet:

„Tak ty po nás chceš házet šutry stejně jako po té kočce? Tak to bych ti nedoporučovala – policie, škola ani tvoji rodiče by tě za to rozhodně nepochválili. Tu kočku už nejspíš zranil, takže jestli jí nechceš pomoci, tak toho okamžitě nech a odejdi.“

Mezitím už Toník shodil aktovku na zem, aby neměl žádné omezení a podle potřeby mohl bránit sestru, kočku nebo kohokoli bude třeba. Není sice největší ani nejsvalnatější, ale rozhodně je hbitý a rychlý jako ještěrka. Dobře mu k tomu pomohly i tréninky basketbalu, kam s oblibou chodí.

Tohle okamžitě zabralo.

Cizí kluk vlastně nečekal, že by jeho výhrůžka nezabrala. Byl ohromený. Zvykl si, že se ho ostatní bojí a že může ostatní komandovat a dělat si co chce. Jenže tihle dva se ho nebojí.

A co víc – díky videu na telefonu by měli jasný důkaz, co dělal, a o problémy s policií, natož s rodiči, opravdu nestál.

Ještě jednou sprostě zanađával, udělal výhrůžné gesto na sourozence, kteří stáli na stráž pod stromem, kde se stále schovávala kočka. Ale když Bára udělala krok směrem k němu – stále s mobilem v ruce – odplivl si a vyrazil pryč.

„Ufff, tak jsme se ho přece jen zbavili. To je snad blázen, že se takhle hrozně chová?!“ oddechla si Barbora. *„Čiči... neboj se, ten darebák už je pryč. Jsi v pořádku, Čiči?“*

Mňaaaaau... zaznělo smutně.

„Má štěstí, že odešel. Klidně bych po něm skočil...“ tvářil se drsně Tonda, ale sám byl rád, že se to obešlo bez rvačky. Jasně, za ségru by se postavil, ale sám boje nevyhledával.

„...mňaaau, trochu mě bolí žebra, jak jsem schytala jeden kámen, ale myslím, že to bude dobré. Ne nadarmo máme sedm životů,“ ozvalo se ze stromu.

Děti vytřeštily oči na strom, pak na sebe, pak zase na strom... Zdá se, že oba slyšeli to samé. Než stačili zareagovat, na větvi se proměnila vyděšená chlupatá kočka v elegantní kočko-slečnu.

„Děkuji, že jste se mě zastali, mlád'ata.“ Usmála se na Báru a Toníka kočičí slečna.

První se vzpamatoval Toník: „My nejsme žádná mlád'ata!“ Trochu se ho dotklo nečekané oslovení a ještě byl v bojovném módu z rozepře s tím klukem.

„Nejste mlád'ata?“ olízla si kočko-slečna tlapku. „Ale vypadáte tak. Takže už jste dospělí?“ „No to ještě úplně ne, ale...“ opravoval hned Toník.

„Tak vidíš. O to víc jste stateční, že jste se dokázali postavit takovému lumpovi, i když nejste dospělí. To jen tak někdo nezvládne. Vlastně i spousta dospělých se bojí pomoci jiným, přestože jsou větší, starší a mají víc možností, jak to udělat.“

Kočko-slečna seskočila ladně ze stromu, očichala si děti jednoho po druhém, zamrkala řasami a chvilku se zamyslela.

„Líbíte se mi. Asi vám chci dát odměnu.“

A než stihly děti zaprotestovat, že to přece není nutné, že „pomáhat je přece správná a normální věc“, švihla slečna ocáskem a vykouzila pro oba malé, chlupaté... roztomile plyšové batůžky. Byly hebké jak srst kočičí slečny. Jeden vypadal jako roztomilý modrý žralok a druhý jako velká červená beruška.

Bára s Toníkem si batůžky opatrně prohlíželi. Vypadaly jako ty nejměkčí hračky z hračkářství, ale měly pevné popruhy, zip i malou kapsičku na břicho, jako by přímo vybízely: „Vezmi si mě na záda.“

„To jsou... batůžky?“ podivila se Bára.

„Nejen tak ledajaké,“ zamrkala kočko-slečna. „Jsou to Kouzelné batůžky Pomocníků. Slouží jen těm, kdo dokážou rozeznat, kdy je správné někomu pomoci. Když nosíte batůžek a všímáte si nespravedlnosti kolem sebe, pomůže vám najít způsob, jak jednat. Ale pozor – jeho kouzlo nefunguje pro sobce, lenochy nebo ty, kdo pomáhají jen kvůli odměně.“

„A co vlastně za kouzla takové batůžky umí, kromě toho že jsou fakt superplyšácké?“ zeptal se zvědavě Toník a už si batůžek se žralokem nasazoval na záda. Hned jak zacvakl přezku, batůžek lehce zavibroval a tiše zamručel, jako by se probudil.

„To poznáš. Ale řekněme, že když se opravdu rozhodneš někomu pomoci – srdcem – batůžek ti podá, co budeš potřebovat. Klíč, svítilnu, telefon, nebo něco úplně nečekaného... Třeba mapu do tajné skrýše nebo kouzelný obvaz.“ vysvětlovala kočko-slečna a hezky si u toho předla, jak už to kočky dělávají.

„A když bych si chtěl vzít něco jen tak – třeba čokoládu nebo peníze? Ty jsou taky někdy potřeba.“ zkusil to Toník.

„To je dobře, že se ptáš. Batůžek se ti o něco zmenší. A příště ještě víc. A když se sobectví opakuje... tak prostě zmizí.“ vysvětlovala kočka trpělivě. Kroužila při povídání kolem dětí a sem tam si je očichala. Asi byla spokojená s tím, komu se rozhodla kouzelné batůžky věnovat.

„Takže nesmíme udělat chybu?“ hlesla Bára vyděšeně, když zkoumala plyšový povrch červeného beruškového batůžku. Byla často vyděšená, že udělá něco špatně.

„Neboj, Každý dělá chyby. Když se ale omluvíte, poučíte a zase začnete jednat správně, batůžek vám odpustí. Vlastně se znovu nadechne a... doroste.“

Děti se podívaly jeden na druhého a bez váhání přikývly.

„Bude nám ctí,“ řekla slavnostně Bára a schovala si svůj nový malý batůžek do aktovky.

Kočko-slečna spokojeně zamrkala. „Tak dobrá. Máte před sebou prázdniny – uvidíme, co s nimi dokážete. A já vás občas z dálky zkontroluju... nebo možná ne tak úplně z dálky.“

S těmi slovy se znovu proměnila v běžnou kočku, protáhla se, dvakrát zamňoukala a s elegancí královny zmizela v křoví.

Děti chvíli stály beze slov. A pak Bára prohlásila: „Já teda nevím jak ty, ale já mám najednou chuť být venku a zjistit, jestli náhodou někdo nepotřebuje pomoc.“

„Jo,“ přitakal Toník. „A možná... možná bychom mohli o prázdninách objevit něco většího. Třeba i tajemství, proč ty batůžky vůbec existují.“

A tak začalo jejich velké letní dobrodružství – první z mnoha, kde plyšové batůžky neznamenal jen místo na svačinu, ale klíč k dobru, které se šíří dál...

- Pokračování příště -

Další poučné příběhy “Kouzelné batůžky” připravujeme pro zákazníky Calipo.cz jako dárek k nákupu “plyšových batůžků pro děti”.

Pro eshop CALIPO.CZ připravila: Jana Csiriková
Ilustrace: AI nástroje Chat GPT a Canva
2025 / Všechna práva vyhrazena